

Какво не можалъ да надбѣга вѣтрътъ.

(приказка.)

Хвѣркалъ си навсѣкждѣ вѣтрътъ и все говорѣлъ: „Никой не може да ме настигне, никой не може да ме надхвѣрка.“ Всички мѣлчели, никой не отричалъ думитѣ на вѣтъра. Само една патка се рѣшила да го засрами:

— Ехъ, ти лекокрили вѣтре! Не дѣй се хвали толкова. Ето на, азъ мога да хвѣркамъ съ тебе, колкото искашъ.

— Глупава си ти, патко, много си глупава! засмѣлъ се вѣтрътъ, какъ ще хвѣркашъ слѣдъ мене, когато отъ тлѣстина не можешъ да се подигнешъ отъ мѣстото си!

— Не се кахри за това, вѣтре, отговорила хитрата патка. Самичка азъ и крилата си не искамъ да трепа за тебе. Не мене можешъ надхвѣрка, но само една моя перошинка ти не можешъ стигна.

— Дай по-скоро една перошинка, избучалъ сърдито вѣтрътъ, азъ съ нея ще се надбѣгвамъ!

Патката отскубала отъ себе си една перошинка, турила я прѣдъ вѣтъра и рекла:

— Добрѣ, но съ условие тя да трѣгне прѣдъ тебе.

— Все едно ми е, съгласилъ вѣтрътъ.

Напрѣгналъ се вѣтрътъ и духналъ съ всички сили. Дигналъ перошината въ въздуха, тя полетѣла и вѣтрътъ слѣдъ нея. Перошинката сѣ напрѣдъ хвѣрчала.

Разсърдилъ се вѣтрътъ, че не може да замине перошинката и още по-силно задухалъ. Перошинката още по-бързо се понесла напрѣдъ.